

Höstglöd

av Micael Nilsson

Nu slänger skogen sin slitna slöja;
sin kamouflagegröna arbetsdräkt.
Snart står den naken, det skall ej dröja
tills mörkret fallit och snön den täckt.

Nu vill den våga, nu vill den glömma
nu vill den jubla, om än helt kort.
Nu vill den glädjas, nu vill den drömma
tills kylan tagit dess klädnad bort.

Nu vågar träden sig fram ur mängden;
en mörkgrön massa vågar bli sedd.
Nu glöder lönnen, nu brinner ängden,
nu görs naturen till fest beredd.

Ännu en tid vill den våga leva
om än dess dagar till slut ska fly.
Stilla vill livet ännu sig treva
mot hösthög himmel, mot klarlagd sky.

Snart nog ska natten väl sakta falla:
så mycket dyrare då var stund.
En sista gång får passioner svalla
sen ska den sova, blott en sekund.

Den var ej skönare i sin knoppning,
ej vackrare när den stod i blom.
Inget var större än dess förhoppning,
just innan avklädd i ynkedom.

När jag ser hösten mot mörkret jubla
med märkligt mod, ifrån år till år,
hur, märkt av döden, livet tycks sjuda,
jag ser ett löfte om än en vår.

Jag ber min Gud om att hållas vaken,
över den dag som ska bli min höst,
så att när avklädd jag står där naken
ock jag har framtiden som min tröst.